

recenzije – *recensiones*

Anton TAMARUT – *Stvoren za ljubav. Kršćanski pogled na čovjeka*, Glas Koncila, Zagreb, 2005., 138 str.

U knjizi *Stvoren za ljubav* autor, po vlastitim riječima, promišlja temeljne odrednice i sadržaj čovjekova postojanja, pokušava odgovoriti na pitanje u čemu je čovjekova jedinstvena vrijednost i dostojanstvo, propituje čovjekov živ i konkretan odnos s Bogom, ukazuje na jedincatu i nezaobilaznu ulogu Duha Svetoga u ostvarivanju čovjekova zajedništva s Bogom i bližnjima.

Autor nam u knjizi skreće pozornost na značenje i ulogu Crkve u osvjetljavanju cjelovite istine o čovjeku i naglašava važnost njezina ponizna i samozatajna služenja kako bi ljudi stekli obiteljsku bliskost s dubinom otkupljenja koje se događa u Isusu Kristu.

Na kraju knjige pozornost posvećuje pitanjima o čovjekovu konačnu dovršenju, nastoji odgovoriti na pitanje u čemu se sastoji punina čovjekova života, podrobnije raspravlja o središnjem sadržaju kršćanske nade te kako se ona temelji na otajstvu Kristova uskrsnuća, da iz njega izvire i njime se trajno napaja pa je tako u Kristovu uskrsnuću, koje predstavlja eshatološku puninu njegova utjelovljenja, anticipirana i naša budućnost.

Ovu knjigu autor je posvetio papi Ivanu Pavlu II., gorljivu promicatelju vrijed-

nosti i dostojanstva svake ljudske osobe.

Knjiga se sastoji od pet poglavlja i to: Čovjekova vrijednost i dostojanstvo, Čovjek u živu odnosu s Bogom, Duh Sveti – tvorac čovjekova prijateljstva s Bogom i s bližnjima, Crkva u službi istine o čovjeku i Punina čovjekova života.

Knjiga se temelji na Svetom pismu, otačkim razmišljanjima, dokumentima Drugoga vatikanskog koncila, suvremenoj teološkoj misli ali i na autorovom osobnom iskustvu i proživljenosti vjere u Isusa Krista.

Sve najbitnije u našim životima počiva na odnosima. Tako je i za autora važno shvatiti temeljni odnos a to je odnos Boga prema čovjeku i čovjeka prema Bogu jer iz kvalitete tog odnosa proizlazi i kvaliteta svih naših drugih odnosa. Odnos Boga prema čovjeku, po autoru, je odnos ljubavi, prijateljstva, blizine i slobode. Takav odnos je usrećujući pa kada autor kaže da je čovjek oduševljen Bogom, možemo mu vjerovati. Takvim Bogom, da! Čovjek u slobodi izabire takvog Boga za prijatelja i iz takvog saveza, iz takvog odnosa ljubavi, prijateljstva, blizine, povjerenja proizlazi i čovjekov odnos prema sebi samome i prema drugima, prema bližnjima.

Uz vrijednosti kao što su ljubav, izbor, prijateljstvo, blizina, sloboda tu su i ostale vrijednosti i kvalitete koje autor izlaže a koje čine sliku o čovjeku-kršćaninu, kao što su spoznaja – biti obdaren od Boga i biti dar za druge, zatim dostojanstvo, uspravnost (a

ne pognutost), jer to je stav Uskrsloga, polet duše (bez poleta nema životnosti), vedrina, živahnost, toplina, odnos prema bližnjima, svijest o Božjem prebivalištu u bližnjima, biti za druge, vjernik na svojim nogama i vjernik koji hoda svojim nogama, nada koja resi nas kršćane da će se i na nama ispuniti Kristovo vazmeno otajstvo. Ističem i značaj koji autor daje Duhu Svetom kao onom koji nam je dan da bismo u njemu uvijek mogli naći svjež izraz prijateljstva prema Bogu i bližnjemu.

Ova knjiga je ujedno i odgovor zašto je Radosna vijest – radosna vijest!

Pokatkad se čini da smo mi kršćani poput hramskih stupova koji doduše drže hram da se ne sruši ali se zapravo ne susretnu; nedostaje dodira, blizine, nedostaje istinskog prijateljstva – ne prijateljstva naprosto, već prijateljstva u Isusu Kristu. Zato je ova knjiga i poticaj na takvo prijateljstvo koje je onda kadro odgovorno graditi zajedništvo i Crkvu. Crkvu, po autoru, kao sputnicu i sugovornicu ljudi i svijeta, onu koja je primila Radosnu vijest, onu koja nosi spasenje za ljude i snagu za novi život, svjedočku Crkvu, koja je tu za čovjeka kao Isus Krist što je za čovjeka i koja djeluje na način i metodama Isusa Krista. Crkvu koja je tu da se založi za ljude, da ih pridigne, da ih ohrabri i obraduje a ne da ih kroz neku negativnu prizmu stalno procjenjuje ili ne daj Bože i osuđuje. Pristup na koji nas autor navodi dakako zahtijeva iskorake iz samih sebe, hrabrost izložiti se i angažirati se, zahtijeva »novog čovjeka«. Autor nas ovom knjigom poziva na takvu avanturu i kakogod izgledalo »rizično« bez takve odvažnosti nema ni kraljevstva Božjega već i ovdje na zemlji.

Ovo je dakako teološka knjiga ali ona je i duhovna. Ona promiče, rekli bismo teologiju prijateljstva i blizine i svih vrijednosti koje su rečene ali i takvu duhovnost te poslanje stvorenih od Boga, iz ljubavi, za ljubav. To su teologija i duhovnost za stvarnost, za

našu svagdašnjost, za život, za čovjeka. Kada je budete čitali vidjet će te da je u njoj sadržano puno iskustva i prijednog puta samog autora ali i mnogih od nas kršćana koji smo držeći evanđelje za svoj najvažniji smjerokaz, živeći među ljudima, često i svakojakim ljudima, u ovom našem jedinom svijetu, takvom kakav jest, uvidali da je to put i način koji može obnoviti lice zemlje. Držim da će u njoj čitatelji jasno prepoznati Isusovo lice, njegov stil, način na koji se odnosio prema Ocu i prema ljudima i jasne naznake svijeta za koji se zalagao i koji smo pozvani i poslani oživotvoriti u vremenu i svijetu koje nam je darovao. On nema drugog nego nas! Ostvarenje tog Isusovog svijeta naša je odgovornost!

Uvjerena sam da ovo naše vrijeme a i svako drugo uostalom, vapi za takvom duhovnošću i takvim kršćanima i to usuprot svim distancama, ukočenosti, odijeljenosti, elitizmu, ograđivanju, mi i oni, čuvanju od grijeha umjesto angažiranju za dobro na Isusov način. Ako nismo odraz Boga – prijatelja ljudi koji s ljubavlju i nježnošću brine o svojim stvorenjima već nalikujemo svjedocima dalekog, hladnog Boga koji kao da sve prosuđuje, osuđuje i zabranjuje, nije za čuditi ako ljudi baš uvijek niti ne shvate u čemu je naše evanđelje radosna vijest za sav svijet i za svakog čovjeka.

Očigledno je da je ovu knjigu pisao kršćanin, teolog ali i pjesnik, po ljepoti svoga izričaja.

Knjiga plijeni i svojom toplinom pa sam sigurna da može ogrijati srca, obradovati svoje čitatelje i pozvati nas na sličnost Bogu koji, kako autor citira dogmatsku konstituciju Drugoga vatikanskog koncila o božanskoj objavi, »u bujici svoje ljubavi zapodijeva razgovor s ljudima kao prijateljima i s njima druguje da ih pozove u zajedništvo sa sobom i da ih u nj prigrlji«.

Marija Perčić